

[Hagen Hagensen]

skridtspartiet. Uden i øvrigt at ville optage nogen diskussion om disse forhold – det kan gemmes til en anden gang – vil jeg blot sige, at vi i sin tid, da lejeværdien for 1980 skulle fastsættes, var imod den stigning, der skulle være, og logikken er derfor også i orden, når vi finder, at der bør ske en lempelse fremfor en skærpelse af lejeværdien i 1981.

Wilhelm (VS):

Jeg synes, at ministerens begrundelser for dette her er aldeles usammenhængende og selvmodsigende; de kan i det højeste bruges til at vise, at lejeværdibegrebet er uegnet som grundlag for en faktisk boligudgift. Det kan aldrig være rimeligt, at folks boligudgift svinger med, hvor store værdistigningerne tilfældigvis er, og sådan har det jo heller aldrig været, når det gik den anden vej. Når man nedtrappede lejeværdiprocenten fra 4 til 1,7, var det jo, fordi huspriserne steg hurtigere end folks indtægter og det almindelige prisniveau. Nu, første gang hvor det modsatte sker, bruger man pludselig det som begrundelse for, at lejeværdien ikke skal stige.

Det hænger heller ikke sammen med, at man i hele den foregående periode havde forudbestemt, at lejeværdiskatten skulle beregnes på grundlag af 16. alm. vurdering, 16. alm. vurdering plus 15 pct., 16. alm. vurdering plus 25 pct. og 16. alm. vurdering plus 35 pct. Det var jo en skala, man lavede, vel vidende, at den ikke fulgte prisudviklingen på huse; det gjorde den i hvert fald ikke i sidste del af den periode.

Endelig må man sige, at der ikke er nogen logik i ministerens startbemærkning om, at når man havde rentefradragsretten, måtte man også have lejeværdien, for det, der sker med dette forslag, er, at gabet mellem rentefradraget og lejeværdibeskatningen bliver forøget meget væsentligt.

Skulle man endelig tage taktiske hensyn til, hvornår disse ting svinger for meget for de enkelte husstandes indkomster, er der et hensyn at tage, når man går over til en ny vurdering, for der sker helt vanvittige vilkårligheder, så længe man knytter sig til lejeværdibegrebet. Det sker næste gang, og det benytter man som begrundelse for at tage et meget lille gennemsnitsspring næste gang. Men baggrunden for det meget lille gennemsnitsspring havde så med rimelighed været,

at man tog i hvert fald et pænt, almindeligt – og gerne lidt større end almindeligt – spring denne gang. Det er fuldstændig usammenhængende at argumentere for, at der heller ikke skal ske noget denne gang, hvor man dog fastholder grundlaget 16. alm. vurdering.

Glistrup (FP):

Jeg er enig med hr. Wilhelm i, at ministeren havde en udpræget offday i dag. Lad gå med, at der ganske klart er politiske uoverensstemmelser mellem socialdemokratiets og fremskridtspartiets syn på de felter, vi her beskæftiger os med; alligevel kunne ministeren godt komme med en fremstilling, som var logisk, saglig og sammenhængende, men alle tre ting svigtede ved ministerens kommentarer til fremskridtsændringsforslagene.

Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt vi skal bevare standardfradraget på de 2.000 kr., som det altså har stået på som absolut beløb nu i 16 år, sagde ministeren, at man måtte huske på, at heller ikke lejeværdien er steget så meget, som pris- og lønudviklingen er steget. Ja men her er overhovedet ikke tale om, at man for standardfradragets vedkommende har lavet nogen som helst stigning, end ikke en mindre stigning end den, som pris- og lønudviklingen har udvist, og derfor vil jeg spørge ministeren, hvor meget han mener dette efterhånden fuldstændig oldnordiske beløb på 2.000 kr. så skal reguleres til.

Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt parcelhuse, der ligger på etager – ejerlejligheder – skal behandles som andre parcelhuse, hævdede ministeren – og det er nok tvivlsomt, om han havde ret i det – at der var nogle specielle problemer i forbindelse med vurderingen af ejerlejligheder, idet ejendomsskatter ikke slog så meget igennem dér, som ejendomsskatter slår igennem ved parcelhusvurderingen. Ja men så er det da totalt for smed at rette bager, når man finder på at hævde, at man så skal lave en anden urimelighed for ejerlejlighedsejerne, nemlig ikke at give dem standardfradraget. Hvis der er en fejl på ét område, må man selvfølgelig rette den på det område og ikke lade nogle helt andre ejerlejlighedsejere, som ikke har nogen fordel dér, hvor skavanken sætter ind, undgælde ved, at de så heller ikke får standardfradraget, men altså får skatteministerens miskundhed i ne-